

*Sygnatura akt II AKa 288/20*

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2021 r.

**Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:**

Przewodniczący: SSA Maciej Skórniak /spr./

Sędziowie: SA Cezariusz Baćkowski

SA Janusz Godzwon

Protokolant: Joanna Rowińska

**przy udziale Agnieszki Kluczyńskiej prokuratora Prokuratury (...)**

**po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2021 r.**

**sprawy**

1. **K. W.**

**oskarżonej z art. 258 § 1 kk, art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk**

1. **P. Ż.**

**oskarżonego z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 299 § 5 kk w zw. z art. 64 § 1 kk**

**na skutek apelacji wniesionej przez oskarżoną oraz prokuratora co do obu oskarżonych**

**od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu**

**z dnia 30 września 2020 r. sygn. akt III K 316/19**

I. **na podstawie art. 440 k.p.k. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego P. Ż. w ten sposób, że w miejsce czynu przypisanego mu w pkt. III części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 299 § 5 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, oskarżonego P. Ż. uznaje winnym tego, że w kwietniu 2017r. w L., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomógł P. P. (1) w sprzedaży T. D. za kwotę 19.000 zł samochodu M. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) wartości nie mniejszej niż 180.000 zł pochodzący z dokonanego w dniu 22 marca 2017 r. we W. oszustwa na szkodę (...) sp. z o.o., za co otrzymał od T. P. korzyść majątkową w kwocie 2.000 złotych, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, to jest w ciągu 5 lat od dobytca w okresie od 02.06.2008r. do 20.04.2009r. i od 06.09.2013r. do 17.10.2016r. kary łącznej 4 (czterech) lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 7 stycznia 2013r., sygn. akt III K 209/10, zmienionego następnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 26 czerwca 2013r., sygn. akt II AKa 156/13, za czynny z art. 258 § 1 kk, art. 286 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i inne, tj. przestępstwa z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 291 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;**

I. **w pozostałym zakresie zaskarżony wyroku wobec P. Ż. oraz wobec K. W. utrzymuje w mocy;**

II. **zwalnia oskarżoną K. W. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami związanymi z jej apelacją oraz wydatkami związanymi z apelacją prokuratora, obciąża Skarb Państwa.**

## UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	<b>II.A.Ka.288/20</b>	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	<b>3</b>		
1. <b>CZEŚĆ WSTĘPNA</b>			
1.1. <b>Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</b>			
wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 30 września 2020 roku w sprawie sygn. akt III K 316/19			
1.1. <b>Podmiot wnoszący apelację</b>			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.1. <b>Granice zaskarżenia</b>			
1.1.1. <b>Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.1. <b>Podniesione zarzuty</b>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
<b>1.1. Wnioski</b>				
#	uchylenie	#	zmiana	
<b>2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy</b>				
<b>1.1. Ustalenie faktów</b>				
<b>1.1.1. Fakty uznane za udowodnione</b>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	K. W.	Oskarżona nie była w przeszłości karana sędownie.	informacja K.	1624
2.1.1.2.	P. Ż.	Oskarżony był w przeszłości 4 razy karany sędownie, ostatnio wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 7.01.2013r., w sprawie sygn. akt III K 209/10, za przestępstwa z art. 258 1 kk i inne, na karę łączną 4 lata pozbawienia	Informacja K.	1626

		wolności i 250 stawek dziennych grzywny po 50 złotych.		
2.1.1.3.	P. Ż.	<p>Od 19.06.2021 r. oskarżony pozostaje tymczasowo aresztowany do sprawy prowadzonej przez Prokuraturę (...), (...), gdzie zarzucono mu szereg przestępstwa, w tym z art. 258 § 1 kk. art. 280 § 2 kk, 286 § 1 kk oraz art. 55 ust. 3 i art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.</p> <p>Oskarżony jako tymczasowo aresztowany nie sprawia problemów wychowawczych, nie był karany dyscyplinarnie. W gronie osadzonych funkcjonuje zgodnie. Unika wszelkich sytuacji konfliktowych. Nie deklaruje przynależności do struktur podkultury przestępczej.</p>	Opinia o tymczasowo aresztowanym sporządzona przez Zastępcę Dyrektora Zakładu Karnego w B.	1627-1628
1.1.1.	<b>Fakty uznane za nieudowodnione</b>			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.1. <b>Ocena dowodów</b>			
1.1.1. <b>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</b>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1	informacja K.	dowód ma charakter dokumentu urzędowego	
2.1.1.2	informacja K.	dowód ma charakter dokumentu urzędowego	
2.1.1.3	Opinia o tymczasowo aresztowanym sporządzona przez Zastępcę Dyrektora Zakładu Karnego w B..	Opinia została sporządzona przez uprawniony podmiot. Zawiera zasadnicze informacje odnośnie aktualnej sytuacji oskarżonego i toczącym się przeciwko niemu postępowaniu w innej sprawie oraz zachowaniu oskarżonego w warunkach pozbawienia wolności. Zachowanie osadzonego należy oceniać jako dobre.	
1.1.1. <b>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne</b>			

<b>oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</b>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<b>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</b>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p><b>Obrońca oskarżonej K. W. adw. A. R.</b> w swojej apelacji z dnia 29 października 2020 roku zaskarżyła wyrok w pkt II i IV w części dyspozytywnej co do winy, na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt. 2 kpk zarzuciła:</p> <p>I. obrazę przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez naruszenie zasady obiektywizmu oraz swobodnej oceny dowodów, polegających na niewyczerpującym, fragmentarycznym,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	



kierunkowym,  
nie logicznym i  
nieuwzględniającym  
zasad prawidłowego  
rozumowania ora  
wskazań wiedzy  
i doświadczenia  
życiowego  
dokonaniu oceny  
zgromadzonego w  
sprawie materiału  
dowodowego w  
szczególności w  
zakresie przyznania  
waloru  
wiarygodności  
poszczególnym  
dowodom, przy  
jednoczesnym  
uznaniu za  
nierzetelne lub  
nieprzydatne  
pozostałych, a to  
między innymi  
poprzez:

a) uznanie zeznań  
P. P. (1), J. D.  
(1), K. P. (1) za  
wiarygodne, a mimo  
tego pominięcie  
istotnych  
okoliczności w nich  
zawartych  
dotyczących braku  
jakiegokolwiek  
udziału oskarżonej  
K. W. w  
przestępnym  
procederze;

b) uznanie  
wyjaśnień  
oskarżonej K. W.  
złożonych w toku  
postępowania  
przygotowawczego  
za wiarygodne,  
podczas gdy  
oskarżona w sposób

należyty wyjaśniła konieczność braku podtrzymania ich treści, które zostały złożone z uwagi na chęć uniknięcia stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania;

c) odmowę wiarygodności wyjaśnieniom oskarżone K. W. złożonych w toku postępowania sądowego, podczas gdy ta konsekwentnie opisała przebieg zdarzeń, co znalazło potwierdzenie w zeznaniach innych świadków i przeprowadzonych czynnościach dowodowych, logicznie i spójnie wskazując na powody odmienności treści wyjaśnień.

II.rażącą niewspółmierność kary, polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonej kary w wymiarze jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres trzech lat, podczas gdy orzeczenie takiej kary jest rażąco niewspółmierne do

	<p>popelnionych czynów, będąc reakcją karną zbyt surową, a okoliczności sprawy, w tym szczególnie jej stan faktyczny, warunki i właściwości sprawcy, a ponadto także zasady i dyrektywy wymiaru kary, ze szczególnym uwzględnieniem stopnia szkodliwości społecznej czynu oraz zasad prewencji indywidualnej i ogólnej, przemawiają za orzeczeniem kary w łagodniejszym wymiarze.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty apelacji obrońcy w całości nie zasługują na uwzględnienie.</p> <p><b>Ad. I.</b></p> <p>Skarżący obrońca formułując zarzut obraży przepisów prawa procesowego, a to art. 4 kpk, i 7 kpk w zw. z art. 410 kpk faktycznie wskazuje na przesłanki, które miałyby przemawiać za zdyskredytowaniem wiarygodności</p>			

praktycznie wszystkich dowodów, które Sąd I instancji ocenił jako ważne, przekonujące i wiarygodne. Skarżący domaga się natomiast dokonania ustaleń faktycznych wyłącznie na podstawie wyjaśnień oskarżonej, jakie ta złożyła w postępowaniu sądowym, zaprzeczając swojemu udziałowi w przestępstwie. Przy tak sformułowanym zarzucie skarżący nie przedstawia przekonujących argumentów, które miałyby wykazywać wadliwość rozumowania Sądu I instancji w przedmiocie dokonanej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Tak sformułowane zarzuty sprowadzają się więc faktycznie wyłącznie do polemiki z wymową dowodów oraz z dokonanymi prawidłowo na ich podstawie ustaleniami faktycznymi.

Nie może ulegać wątpliwości, że oskarżona

pozostawała w stosunkowo nowej relacji osobistej z J. D. (2). Za jego pośrednictwem poznała towarzysko innych członków grupy, w tym P. P. (1) i K. P. (1). O ile faktycznie oskarżona nie brała udziału w działalności grupy przestępczej wyłudzającej samochody, to w dniu 30 września 2017 roku, J. D. (2) oraz J. D. (1) zdecydowali się zabrać oskarżoną na wyjazd do B. w celu wyłudzenia samochodu. Relacja J. D. (1) (k. 78, 90-91, 102, 118-119, 138, 143-145 i 1543-1545) daje podstawy do przyjęcia, że oskarżona nie tylko miała świadomość udziału w przestępstwie oszustwa, ale także miała w tym czynie pewien udział. Za takim ustaleniem przemawiają nie tylko konsekwentne wyjaśnienia składane w toku całego postępowania przez J. D. (1), ale też istotne okoliczności, na które te wyjaśnienia wskazują.

Oskarżona miała pewien pobieżny wgląd w działalność przestępczą swego partnera J. D. (2) (wyjaśnienia oskarżonej K. W. - k. 951). Zgodziła się na propozycję wyjazdu do B., pomimo tego, że wyjazd ten sprowadzał się wyłącznie do wizyty w wypożyczalni samochodów, gdzie odebrano S. (...). W czasie podróży samochodem do B. mężczyźni rozmawiali o celu podróży (wypożyczeniu samochodu, który zostanie przekazany do sprzedaży). Oskarżona razem z J. D. (2), przez cały okres kiedy J. D. (1) przebywał w wypożyczalni samochodów, mieli go ubezpieczać, zawiadamiając w wypadku gdyby wezwano policję lub zaszły inne okoliczności świadczące o dekonspiracji D. (1). Wszystko to najprawdopodobniej mógłby zrealizować samodzielnie J. D. (2). Jednakże oskarżona już po przejęciu samochodu S. (...) o nr rej. (...), przesiadła się do

tego samochodu  
i tak właśnie  
kontynuowała  
podróż do W..  
Było to podyktowane  
chęcią stworzenia  
pozorów  
zwyczajności  
sytuacji.  
Najistotniejsze  
wydaje się jednak  
to, że K. W.  
bezpośrednio po  
wyjeździe z  
wypożyczalni  
kierowała będącym  
przedmiotem  
przestępstwa  
samochodem i  
prawdopodobnie  
miała nim kierować  
przez dłuższy  
odcinek trasy do  
W.. Oprócz owej  
potrzeby  
zachowania  
pozorów, miało to  
aspekt całkowicie  
praktyczny, gdyż  
J. D. (1) nie  
miał uprawnień do  
kierowania  
samochodem  
(prawa jazdy). W  
wypadku kontroli  
drogowej narażał  
się nie tylko  
na odpowiedzialność  
karną za taki czyn,  
ale co w tej sytuacji  
chyba najbardziej  
istotne, narażał się  
na dekonspirację,  
z uwagi na  
fakt wypożyczenia  
pojazdu na fałszywe  
dane personalne.  
Ostatecznie pomoc  
oskarżonej była  
niewielka, bo już

po wyjeździe z B., J. D. (1) musiał przejąć kierowanie samochodem, bo oskarżona skarżyła się, że bola ją oczy (zeznania J. D. (1) - k. 1544).

Sąd Okręgowy dokonując takich właśnie ustaleń faktycznych opierał się na wskazanych wyjaśnieniach i zeznaniach J. D. (1). Dowód ten nie tylko pozostaje stanowczy w swojej wymowie i konsekwentny w toku całego postępowania, ale przede wszystkim zawiera pomówienia wobec samego J. D. (1) oraz innych osób będących członkami grupy przestępczej P. P. (1). Zdarzenie z udziałem oskarżonej miało w działaniu grupy przestępczej znaczenie marginalne i trudno przyjmować, aby J. D. (1) posiadał jakikolwiek racjonalny motyw w obciążaniu oskarżonej, przeciwnie z uwagi na jej nikłe znaczenie dla czynu i brak zaangażowania w grupie. Przy tym jego zeznania składane na rozprawie w dniu 24 czerwca 2020 roku (k. 1543 - 1545),



zawiera akcenty, które można odczytywać jako celowe umniejszanie roli oskarżonej w przestępstwie. Stąd jeśli może się rodzić podejrzenie o tendencyjność relacji tego świadka, to jest to wyłącznie intencja nieszkodzenia oskarżonej.

Sąd Okręgowy dokonując ustaleń odnoszących się do zachowania oskarżonej w dniu 30 września 2017 roku przyjął jako dowody wiarygodne również zeznania świadka P. P. (1) (k. 191). Ten kierujący grupą przestępczą, sam nie brał bezpośrednio udziału w wyłudzeniu S. (...) ze spółki (...) rent rent a car" w B., ale był informowany przez D. (1) i D. o przebiegu zdarzeń. Jego relacja faktycznie potwierdza wersję prezentowaną przez J. D. (1).

Niewątpliwie ważnym dowodem, który należało poddać analizie są wyjaśnienia składane przez oskarżoną K. W..

Przesłuchiwana przez prokuratora w dniu 1 kwietnia 2019 roku (k. 951) nie tylko przyznała się do obu postawionych jej wówczas zarzutów, ale złożyła wyjaśnienia, w których opisała przebieg wyjazdu do B. w dniu 30 września 2017 roku. W treści tych wyjaśnień oskarżona potwierdza wszystkie wskazane wyżej okoliczności, w tym to, że samochód miał zostać przekazany P. P. (1). Taka relacja oskarżonej, a co będzie jeszcze szerzej omawiana w związku zarzutami apelacji prokuratora, faktycznie pozbawiona jest okoliczności obciążających oskarżoną w zakresie udziału w grupie przestępczej. To ważne z uwagi na późniejszą postawę oskarżonej, która w toku rozprawy w dniu 10 marca 2020 roku (k 1469-1470), nie przyznała się do zarzucanych jej czynów. Analizując treść składanych w tym czasie przez oskarżoną wyjaśnień należy przyjąć, że ta faktycznie nie

kwestionuje faktów, które podawała wcześniej w swoich wyjaśnieniach, ale stara się przekonać, że jej udział w wyjeździe do B. nie miał związku z realizowanym wówczas przez D. (1) i D. przestępstwem. Takie twierdzenia oskarżonej rażą wprost naiwnością i nie mogły zyskać akceptacji Sądu Okręgowego. Już choćby fakt, że oskarżona - jak twierdzi będąca bardzo chora - zdecydowała się pojechać w podróż, a następnie prowadziła samochód S. (...) po jego odebraniu z wypożyczalni, daje przekonanie o faktycznym zaangażowaniu oskarżonej i udziale w przestępstwie.

Nie można z kolei uznać za przekonujące tych twierdzeń oskarżonej, w których zaprzecza ona swoim wyjaśnieniom składanym w postępowaniu przygotowawczym. Twierdzi ona wprawdzie, że przyznała się do czynów, aby uniknąć tymczasowego

aresztowania, ale jednocześnie nie zaprzecza składanej wówczas relacji i podawanym faktom, każe natomiast obecnie nadawać im innego, korzystniejszego dla niej znaczenia. "Wydaje mi się, że składając wyjaśnienia opowiadałam o tym, jak to wyglądało ze strony osoby, która tam była, a nie brała w tym udział" (k. 1470). Taka postawa nie może być traktowana inaczej jak tylko jako próba rozmycia własnej odpowiedzialności.

W świetle takiej treści wyjaśnień oskarżonej, Sąd I Instancji miał pełne prawo odmówić wiary tym wyjaśnieniom oskarżonej, gdzie zaprzecza ona swojemu udziałowi w przestępstwie oszustwa przy wypożyczeniu samochodu.

Odmienne twierdzenia i wnioski skarżącego obrońcy są nieprzekonujące i nie zasługują na uwzględnienie.

**Ad. II.**

Nie zasługuje na uwzględnienie również drugi, podniesiony jako alternatywny, zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonej. Kara 1 roku pozbawienia wolności jest tylko w niewielkim stopniu wyższa od dolnego ustawowego zagrożenia za przypisane oskarżonej przestępstwo. Wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy, taki wymiar kary uwzględnia wszystkie zasadnicze okoliczności, istotne dla prawidłowego ustalenia wymiaru kary sprawiedliwej. Sąd Okręgowy w części 4 uzasadnienia, oprócz roli oskarżonej w realizacji przestępstwa, która była niewątpliwie rolą podrzędną, stopnia zawinienia, wskazał na okoliczności podmiotowe oraz właściwości i warunki osobiste oskarżonej. Sąd uwzględnił także jako okoliczności jednoznacznie łagodzące, dotychczasowy

sposób życia  
oskarżonej  
(odwołując się do  
jej dotychczasowej  
niekaralności) oraz  
fakt sprawowania  
samotnej opieki  
nad dwojgiem jej  
dzieci. Wskazane tu  
okoliczności miałyby  
przy tym zasadnicze  
znaczenie dla  
warunkowego  
zawieszenia  
wykonania  
orzeczonej kary  
pozbawienia  
wolności. To właśnie  
okoliczności czynu,  
dotychczasowy  
sposób życia  
oskarżonej oraz  
postawa w  
niniejszym  
postępowaniu dały  
sądowi podstawę  
do sformułowania  
dodatniej prognozy  
kryminologicznej,  
warunkującej  
zawieszenie  
wykonania kary  
pozbawienia  
wolności. Taka kara  
musi być traktowana  
jako łagodna,  
probacyjna, która  
na pewno nie  
razi nadmierną  
surowością.  
Odmienne  
twierdzenia  
skarżącego  
faktycznie pomijają  
stanowisko sądu  
zawarte w stosownej  
części uzasadnienia,  
jak też ujawnione  
okoliczności czynu.  
Nie mogą przez to

zostać zaakceptowane.		
Wniosek		
<p>Obrońca oskarżonej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez:</p> <p>1. uniewinnienie oskarżonej K. W. od popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w pkt. II części dyspozytywnej wyroku,</p> <p>2. ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. II i IV poprzez orzeczenie kary w łagodniejszym wymiarze.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Nieuwzględnienie zarzutów apelacji obrońcy oskarżonej musiało skutkować niemożnością - z przyczyn podanych wyżej - uwzględnienia wniosków tej apelacji.		
3.2.	<b>Apelację od wyroku wywiódł również</b>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>

**prokurator**  
**Prokuratury (...)**

# niezasadny

**we W.** zaskarżając wyrok w stosunku do oskarżonej K. W. w zakresie czynu przypisanego oskarżonej w pkt. I i II części wstępnej wyroku zarzucając:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za postawę wyroku mający wpływ na jego treść, polegający na wprowadzeniu błędnego niekonsekwentnego i wewnętrznie sprzecznego wniosku z uznanych za wiarygodne wyjaśnień K. W. złożonych w postępowaniu przygotowawczym korespondujących z zeznaniami pozostałych świadków, iż oskarżona K. W. nie miała świadomości uczestniczenia jej oraz J. D. (2) przy popełnieniu przestępstwa w zorganizowanej grupie przestępczej i nie uczestniczyła w takiej grupie, podczas gdy wyjaśnienia te prowadzi do wniosku przeciwnego, a to że oskarżona współdziałając z



innymi  
współsprawcami  
przestępstwa miała  
pełną świadomość,  
iż oszustwo, w  
jakim uczestniczyła,  
realizowane jest w  
ramach  
zorganizowanej  
grupy przestępczej,  
przez co  
akceptowała swoje  
uczestnictwo w  
takiej grupie, mimo  
że miało ono  
charakter  
incydentalny.

II.obrazę przepisów  
postępowania a to  
art. 7 k.p.k., art.  
213 § 1 k.p.k.,  
art. 424 § 1 pkt  
1 k.p.k., polegającą  
na wykroczeniu poza  
granice swobodnej  
oceny dowodów i  
dokonaniu ustaleń  
faktycznych z  
naruszeniem zasad  
prawidłowego  
rozumowania  
prowadzących do  
wewnętrznie  
sprzecznych  
wniosków i konkluzji  
poprzez:

- oparcie ustaleń  
faktycznych na  
złożonym jedynie na  
rozprawie  
oświadczeniu K.  
W., w którym  
zaprzeczyła  
swojemu  
uczestniczeniu w  
zorganizowanej  
grupie przestępczej,  
przy jednoczesnym

stwierdzeniu, że:  
Sąd nie oparł się  
na wyjaśnieniach  
oskarżonej  
złożonych w  
postępowaniu  
sądowym i nie dał  
wiary wyjaśnieniom  
oskarżonej w  
zmienionej postaci,  
w wyniku czego  
uzasadnienie  
wyroku w sposób  
niekonsekwentny, a  
przez to  
niejednoznaczny  
wskazuje, na jakich  
dowodach oparł się  
Sąd ustalając, że K.  
W. nie brała udziału  
w zorganizowanej  
grupie przestępczej;

- wyprowadzeniu  
wewnętrznie  
sprzecznych  
wniosków co do  
świadomości K.  
W. istnienia grupy  
przestępczej,  
albowiem w pkt  
3.5 uzasadnienia  
Sąd stwierdził, że  
„nie można uznać,  
by oskarżona miała  
świadomość  
istnienia grupy i jej  
celu”, zaś w pkt  
2.1.1. Sąd stwierdził  
„oskarżona w toku  
postępowania  
przygotowawczego  
w sposób logiczny  
wyjaśniła w jaki  
sposób zgodnie  
z jej wiedzą  
funkcjonowała  
grupa przestępcza,  
czym się ona  
zajmowała i kto

wchodził w jej skład (...) oskarżona w sposób rzeczowy i konsekwentny opisała też swą świadomość, co do charakteru i celu grupy”, w wyniku czego uzasadnienie wyroku w sposób niekonsekwentny, a przez to niejednoznaczny wskazuje, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione;

- wyprowadzeniu nielogicznego wniosku, że jednorazowy udział oskarżonej w oszustwie, przy jednoczesnej jej pełnej wiedzy i akceptacji mechanizmu działania grupy przestępczej i celu jej istnienia, w tym zbywania na części uzyskanych z oszustwa samochodów, wyłącza możliwość uczestniczenia oskarżonej w zorganizowanej grupie przestępczej;

- niesłusznym uznaniu, że złożone na rozprawie zeznania świadków J. D. (1) i P. P. (1), zgodnie z którymi K. W. jako dziewczyna J. D. (2), jedynie towarzyszyła im w drodze do

B. i przez to nie uczestniczyła w grupie przestępczej, miała pierwszeństwo w ustalaniu animus auctoris K. W. w zakresie jej uczestnictwa w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy pierwszeństwo w ustalaniu wewnętrznego przekonania K. W. co do jej uczestniczenia w zorganizowanej grupie przestępczej, winno mieć jej własne subiektywne poczucie przynależenia w czasie popełnienia czynu do grupy przestępczej, czemu dała wyraz w postępowaniu przygotowawczy, a nie oceny dokonywane przez innych członków grupy przestępczej, jak J. D. (1) i P. P. (1) z ich własnego zewnętrznego punktu widzenia;

- braku logicznej konsekwencji przy dokonaniu ustaleń faktycznych w zakresie uczestnictwa K. W. w zorganizowanej grupie przestępczej, wobec konstatacji faktu uczestnictwa w zorganizowanej

grupie przestępczej „innych osób” jak K. P. (1) i K. B., których rola niczym nie różniła się od roli K. W., albowiem jako partnerki odpowiednio P. P. (1) i K. P. (2) również jednorazowo uczestniczyły w popełnieniu przestępstw i zakres wykonywanych przez nie czynności był tożsamy z czynnościami K. W.;

- zaniechaniu dokonania ustaleń faktycznych w zakresie stosunków rodzinnych i majątkowych oraz źródeł dochodu oskarżonych P. Ż. i K. W., przez co w oparciu o treść uzasadnienia nie sposób ocenić wyroku w zakresie powodów odstąpienia od orzeczenia wnioskowanej przez prokuratora wobec obu oskarżonych kar grzywny oraz kosztów postępowania, a także nie orzeczenia w stosunku do K. W. przypadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej we współdziałaniu z innymi osobami dla kogo innego – to

jest dla P. P.  
(1) w wysokości  
90.00,00 zł oraz nie  
uznania osiągniętej  
dla P. P. (1)  
korzyści majątkowej  
w wysokości  
19.000,00 zł.

III.obrazę przepisów  
prawa materialnego  
w zakresie  
kwalifikacji prawnej  
czynu przypisanego  
oskarżonej K. W.,  
poprzez niesłuszne  
wylimitowanie z  
kwalifikacji prawnej  
art. 65 § 1 k.k., mimo  
że z uznanej przez  
Sąd I instancji za  
wiarygodną relacji  
K. W. złożonej  
w postępowaniu  
przygotowawczym  
wynika, że  
przystępując do  
popelnienia  
oszustwa wiedziała,  
że jego wykonanie  
wymaga  
współdziałania  
grupy przestępczej,  
w wyniku czego  
akceptowała swój  
udział w grupie  
przestępczej.

IV.rażąco  
niewspółmiernie  
niską karę 1  
roku pozbawienia  
wolności  
wymierzoną  
oskarżonemu P.  
Ż. w stosunku  
do stwierdzonego  
przez Sąd wysokiego  
stopnia społecznej  
szkodliwości

	<p>przypisanego mu kwalifikowanego przestępstwa prania brudnych pieniędzy, zagrożonego w jego przypadku stosowanie do art. 64 § 1 k.k. karę od roku do 15 lat pozbawienia wolności, w wyniku niedostatecznego uwzględnienia przez Sąd faktu popełnienia przez oskarżonego przestępstwa w warunkach recydywy, pomimo zaznaczenia przez Sąd konieczności ostrzejszej reakcji wymiaru sprawiedliwości i wzmożenia działań resocjalizujących, gdy dotychczasowe działania w tym względzie okazały się nieskuteczne.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty apelacji prokuratora w stosunku do K. W. nie zasługują na uwzględnienie.</p> <p><b>Ad. II</b></p> <p>Skarżący formułując zarzut naruszenia przepisów postępowania (art.</p>			

7 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt. 1 kpk) faktycznie podejmuje wysiłek zakwestionowania oceny dowodów, a za tym zakwestionowania ustaleń faktycznych odnoszących się do kwestii sprawstwa oskarżonej w zakresie czynu opisanego w pkt. I części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 285 § 1 kk - udziału w grupie przestępczej kierowanej przez P. P. (1) i K. P. (2). Jak ustalił to Sąd I instancji, grupa taka istniała i zajmowała się dokonywaniem oszustw przy wynajmowaniu samochodów, które następnie były zbywane celem ich demontażu.

Już tylko na marginesie należy wskazać, że w uzasadnieniu apelacji prokurator wielokrotnie używa terminu "defragmentacja" - całkowicie nieprawidłowo. Termin ten prawdopodobnie pochodzi z technicznego języka informatycznego i oznacza proces konsolidacji pofragmentowanych



danych na dysku, dzięki czemu może on działać wydajniej ((...)). Z kolei według Słownika Języka Polskiego PWN użycie przedrostka de-, dez- «pierwszy człon wyrazów złożonych wskazujący na zaprzeczenie, pozbawienie lub odwrotność tego, co nazywa drugi człon złożenia» ((...)). A więc chodzi o odwrotność znaczenia w jakim podaje to skarżący prokurator. Grupa zajmowała się więc fragmentacją, demontażem samochodów i upłynnianiem ich poszczególnych elementów.

O ile nie ulega wątpliwości, że należało oskarżonej K. W. przypisać, wspólnie z innymi osobami, sprawstwo czynu z art. 286 §1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, co został omówione wyżej w pkt. 3.1 niniejszego uzasadnienia, to brak jest już wystarczających podstaw do przypisania oskarżonej sprawstwa odrębnego przestępstwa jakim

jest udział w grupie przestępczej z art. 258 § 1 kk.

Występek udziału w grupie przestępczej, nie jest inną karalną postacią współsprawstwa, niż ta przewidziana w art. 18 § 1 kk. Nie jest to też, a tak zdaje się to widzieć skarżący prokurator, współdziałaniem przestępczym z osobami, które są w grupie przestępczej. Udział w zorganizowanej grupie przestępczej, jest przestępstwem samoistnym i formalnym. Do wypełnienia znamion tego typu przestępstwa wystarcza sama bierna przynależność do grupy przestępczej, bez popełnienia innych czynów zabroniony (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2015 roku, w sprawie IV KK 364/15, LEX nr 1955514).

Otóż, niezależnie od tego czy popełnia się inne przestępstwo (tak jest oczywiście najczęściej), czy też do takiego przestępstwa nie dojdzie, znamieniem przestępstwa z art.

258 § 1 kk  
jest "udział w  
zorganizowanej  
grupie lub związku  
mającym na celu  
popelnianie  
przestępstw lub  
przestępstw  
skarbowych" (liczba  
mnoga - przypis  
autora). Już choćby  
wykładnia językowa  
przesądza, że dla  
przyjęcia sprawstwa  
konieczne jest  
ustalenie udziału  
(przynależności)  
sprawcy do grupy,  
która ma za  
zadanie działalność  
przestępczą.

(Szczegółowe  
warunki jakie winna  
spełniać struktura  
grupy przestępczej  
została szczegółowo  
omówiona między  
innymi w wyroku  
Sądu Apelacyjnego  
w Łodzi z dnia  
3 lipca 2019  
roku, w sprawie  
II AKa 95/18,  
OSAŁ 2020/1/135  
oraz wyroku Sąd  
Apelacyjny we  
Wrocławiu z dnia 20  
stycznia 2016 roku,  
II AKa 328/15, Lex  
nr 2008333).

Z samej istoty  
przestępstwa  
udziału w grupie  
przestępczej należy  
wyprowadzać  
wniosek o  
konieczności  
porozumienia  
między sprawcą, a

innymi członkami grupy, zwłaszcza jej kierownictwa, co do udziału w grupie poszczególnych osób. Oczywiście akceptacja przynależności nie wymaga dopełnienia jakichkolwiek "warunków formalnych". Nie ulega wątpliwości jednak, że takie porozumienie musi mieć miejsce. Ze strony sprawcy, z uwagi na umyślny charakter występkę, musi się on co najmniej godzić się na udział w grupie przestępczej (art. 258 § 1 kk). Po stronie innych uczestników grupy musi być także akceptacja co do tego. Trudno byłoby bowiem przyjmować za możliwą samozwańczą przynależność do grupy przestępczej.

Przytoczenie w tej sprawie poglądów teoretycznych jest niezbędne, gdyż mają one całkowicie praktyczne znaczenie dla oceny czynu oskarżonej K. W. i zasadności zarzutów apelacji prokuratora.

O ile na podstawie ustaleń sądu można przyjmować, że

oskarżona miała pewne rozeznanie co do działalności grupy przestępczej, w które uczestniczył jej konkubent J. D. (2), to jednak była to wiedza fragmentaryczna, nabyta przez obserwację poczynań innych osób, w tym prowadzonych rozmów. Oskarżona zaprzeczyła, aby szczególnie interesowała się tą działalnością, albo chciała w tym uczestniczyć. Relacje zwłaszcza P. P. (1), ale też K. P. (1), J. D. (1) i K. P. (2), nie dają podstaw do przyjęcia, że oskarżona poza samym wyjazdem do B., gdzie doszło do popełnienia przestępstwa, miała jakikolwiek związek z realizacją przestępstw. Gdyby istotnie miała ona uczestniczyć w grupie przestępczej P. P. (1), przede wszystkim to on winien był o tym wiedzieć i to relacjonować. To samo dotyczy pozostałych powołanych tu osób, uczestników tej grupy. Tak jednak nie jest. Wszyscy świadkowie udziałowi K. W. w

grupie zaprzeczają. Skarżący prokurator jest przy tym poważnie niekonsekwentny, z jednej strony domaga się dokonania ustaleń faktycznych na podstawie wyjaśnień skruszonych uczestników tej grupy, nadając tym dowodom walor wiarygodności i wagi, z drugiej, tam gdzie nie potwierdzają oni jego tez, każe je bagatelizować i lekceważyć. W tym zakresie należy w całości akceptować stanowisko Sądu I Instancji, który to w pkt. 2.1-2.2 uzasadnienia ocenia jako wiarygodne i istotne z uwagi na treść zarzutów stawianych oskarżonej K. W., stanowisko (wyjaśnienia) pozostałych członków przypisywanej jej grupy przestępczej.

Nie zasługuje zwłaszcza na akceptację ten argument prokuratora, że sąd działał nielogicznie oceniając sytuację oskarżonej K. W., inaczej niż oceniono rolę innych osób - K. P. (1) i K.

B., które podobnie do oskarżonej brały udział wyłącznie w jednym przestępstwie (odnośnik 4). Takie twierdzenie jest całkowicie chybione. Sąd orzekł w niniejszej sprawie wyłącznie co do czynu oskarżonej K. W., a nie wskazanych tu innych osób. Po drugie: sąd nie był związany w tym przedmiocie oceną faktyczną ani prawną. Po trzecie: nawet prawomocne skazanie innych osób w podobnej sytuacji, nie przesądza obecnie o merytorycznej trafności takiej właśnie oceny. Sąd ma bowiem obowiązek dokonać własnych ustaleń i ocen.

Formułując zarzuty odnośnie nieprawidłowej oceny dowodów, prokurator powołuje się szeroko na dwie okoliczności - udział oskarżonej w przestępstwie popełnionym w dniu 30 września 2017 roku w B. oraz treści wyjaśnień składanych przez oskarżoną w śledztwie. Obie te okoliczności nie

przekonują dostatecznie o możliwości przypisania oskarżonej sprawstwa takiego przestępstwa.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie popełnia błędu, w tym w zakresie logicznego rozumowania, Sąd I Instancji, kiedy przyjmuje, że udział w przestępstwie z innymi członkami grupy przestępczej nie jest dostatecznym dowodem na przynależność do grupy przestępczej. Ustalone okoliczności czynu, nie wyłączając motywacji oskarżonej, nie daje podstaw do przyjęcia, że doszło do zrealizowania znamienia udziału w samej grupie przestępczej. Oskarżona zdecydowała się pomóc w przestępstwie, także z uwagi na relacje z jej ówczesnym konkubentem. Tak też jej wyjazd był traktowany przez jego uczestników (zeznania J. D. (1)) oraz przez innych uczestników grupy (zeznania P. P. (1)). Ani ona



nie chciała w tej grupie przestępczej uczestniczyć, ani oni tego nie oczekiwali. Nie jest to nadzwyczajna sytuacja. Dobrym przykładem będzie bowiem sama sytuacja oskarżonego P. Ż., który współdziałając z P. P. (1), pomagał mu w zbyciu samochodu będącego przedmiotem przestępstwa, a trafnie nie przypisuje mu się udziału w grupie przestępczej P. P. (1).

Oskarżona K. W. przesłuchiwana jeden raz w postępowaniu przygotowawczym (k. 951) przyznała się do stawianych jej zarzutów, niezależnie od motywów jakie nią wówczas kierowały. Wyjaśniając na tą okoliczność na rozprawie (k. 1470) wskazała, że kierowała się wówczas obawą przed tymczasowym aresztowaniem, czego nie można bagatelizować.

Istotne jest natomiast, a czego zdaje się nie dostrzegać skarżący, że w treści złożonych przez nią rzekomo

obciążających ją wyjaśnień (k. 951), nie pojawia się żadna okoliczność, która miałyby się odnosić do udziału oskarżonej w grupie przestępczej.

Oskarżona potwierdza, że wiedziała czym zajmował się między innymi J. D. (2) i o jego udziale w grupie przestępczej. Nie mówi natomiast o tym, aby sama w tej grupie miała uczestniczyć.

Oskarżona potwierdza, że wzięła udział w wyjeździe do B. oraz wskazuje na zasadnicze okoliczności, które wskazują na jej udział w tym przestępstwie. Zaś co do relacji z członkami grupy przestępczej, w tym P. P. (1), K. P. (3) (obecnie P.), K. P. (2) i K. B., podała, że znała ich wyłącznie stąd, że raz imprezowali. To zdecydowanie zbyt mało, aby uznać, że oskarżona brała udział w grupie przestępczej oraz miała taki zamiar. Próby przenoszenia relacji o samej grupie na osobisty w niej udział oskarżonej muszą

być traktowane jako nieuprawnione.

Całkowicie opatrzenie przy tym rozumie prokurator stanowisko Sądu Okręgowego, gdzie ten odmawia wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej odnoszącym się do udziału w popełnieniu czynu z art. 286 § 1 kk. Oskarżona bowiem na rozprawie przedstawiła dostrzegalnie inną interpretację swojego zachowania w czasie wyjazdu do B.. Ta wersja musi być oceniana jako rażąca naiwnością. Nie ma jednak zasadniczych sprzeczności pomiędzy linią obrony oskarżonej zawartą w jej wyjaśnieniach z dnia 10 marca 2020 (k. 1469-1471), a jej wcześniejszymi wyjaśnieniami, gdzie - lakonicznie przyznając się do popełnienia czynu - nie podała żadnych istotnych okoliczności świadczących o jej udziale w grupie przestępczej, czy nawet jej osobistym przekonaniu co do tego. Takiej oceny nie zmienia

ustalenie, że oskarżona przedstawiła relację o działaniu grupy. Była to bowiem grupa w jakiej uczestniczył jej partner, a nie ona sama.

Wobec powyższego należało uznać, że brak jest przekonujących argumentów przemawiających na uzasadnienie twierdzeń skarżącego prokuratora odnośnie wadliwej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Przeciwnie, ocena dokonana przez Sąd meriti musi być traktowana jako poprawna, nie wykraczające poza ramy określone sędziowską swobodą z art. 7 kpk.

Nie można zgodzić się także z zarzutem zaniechania przez sąd dokonania ustaleń faktycznych odnoszącej się do sytuacji osobistej i majątkowej oskarżonej K. W.. Okoliczności te zostały wskazane w części poświęconej karze (pkt. 4 uzasadnienia).

Jednocześnie, poza

dowodami zgromadzonymi przez prokuratora w toku śledztwa, na rozprawie w dniu 10 marca 2020 roku, k. 1469, sąd odebrał od oskarżonych oświadczenia obejmujące wiedzę o ich aktualnej sytuacji majątkowej i rodzinnej. Oskarżona podała przy tym, że nadal pozostaje zatrudniona u dotychczasowego pracodawcy, zarabia 3.500 zł miesięcznie i ma na utrzymaniu 2 małych dzieci. Trudno oczekiwać jakichś dalszych wiadomości.

Jako jednoznacznie chybiony zarzut należy z kolei ocenić to, że brak ustaleń faktycznych co do możliwości majątkowych i zarobkowych (pkt II odnośnik 6) miałby skutkować brakiem orzeczenia o przypadku korzyści majątkowej wynikającej z przestępstwa. Bez względu na treść stosowanego uzasadnienia, obowiązek przypadku korzyści majątkowej z przestępstwa na podstawie art. 45 § 1 kk, odnosi

się do korzyści majątkowej jaką sprawca faktycznie odniósł z przestępstwa.

Oskarżona nie odniosła żadnych korzyści. Nikt ani nie podzielił się zyskiem ze sprzedaży tego samochodu, ani nawet nie dał jakiegokolwiek kwoty za udział w wyjeździe.

Obciążanie jej tak istotną odpowiedzialnością majątkową na tej podstawie, a nie obowiązkiem naprawienia szkody w oparciu o art. 46 § 1 kk, byłoby też stanowczo nadmiernie dolegliwe.

O ile nie można teoretycznie wykluczać odpowiedzialności za korzyść odniesioną przez innego sprawcę współdziałającego w realizacji przestępstwa zgodnie z definicją z art. 115 § 4 kk, to jednak warunkiem tej odpowiedzialności, że sprawca musi taką korzyść faktycznie uzyskać (tak: Wróbel Włodzimierz (red.), Zoll Andrzej (red.), Kodeks karny. Część ogólna. Tom I.

Część I Komentarz do art. 1-53, wyd. V, WK 2016, art. 45 teza. 15).  
Ponieważ korzyść majątkowa nie może być utożsamiana z wartością mienia będącego przedmiotem przestępstwa, jak chciałby to widzieć prokurator, ani w postępowaniu przygotowawczym, ani też w postępowaniu sądowym, nie dokonano ustaleń wielkości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa. To drugi argument, który nie pozwala na zmianę wyroku i orzeczenie oskarżonej obowiązku przepadku korzyści majątkowej na podstawie art. 45 § 1 kk.

***Ad. I.***

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych miałby według treści zarzutu i jego uzasadnienia wynikać wyłącznie z naruszenia przepisów postępowania odnoszących się do sposobu oceny dowodów, a będącego

przedmiotem zarzutu naruszenia przepisów prawa procesowego z pkt. II zarzutu apelacji. Nieuwzględnienie tam podniesionych zarzutów musi skutkować przyjęciem, że ustalenia faktyczne dokonane na podstawie tych dowodów są poprawne, nie są obarczone błędem, a w konsekwencji brak jest dowodowych podstaw do ustalenia sprawstwa oskarżonej w zakresie sprawstwa przestępstwa z art. 258 § 1 kk.

**Ad. III.**

Omówiona poprawność ustaleń faktycznych, przy braku podstaw do przypisania oskarżonej sprawstwa przestępstwa udziału w grupie przestępczej, musi skutkować także niemożnością uzupełnienia ustaleń w tym przedmiocie, a w ich następstwie kwalifikacji prawnej przypisanego jej czyn o art. 65 § 1 kk.

Wniosek



<p>Prokurator w oparciu o podniesione zarzuty wniósł w stosunku do K. W. o:</p> <p>1) uzupełnienie kwalifikacji prawnej oraz opisu czynu przypisanego K. W. w pkt. II wyroku w sposób przyjęty w akcie oskarżenia;</p> <p>3) uchYLENIA wyroku uniewinniającego K. W. od zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt. I części wstępnej wyroku i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Niezasadność wszystkich postawionych w apelacji wobec K. W. zarzutów, musiało skutkować niemożnością uwzględnienia wniosków tej apelacji.</p>				
<p>3.3.</p>	<p>Apelację od wyroku prokurator Prokuratury (...) we W. wywiódł</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>		

	również w stosunku do oskarżonego P. Ż. w zakresie rozstrzygnięcia o karze.	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzuty apelacji prokuratora nie zasługują na uwzględnienie.  Rozpoznając apelację prokuratora wniesioną wobec P. Ż. w pierwszym rzędzie należało zwrócić uwagę na niekonsekwencję skarżącego. Jako zakres zaskarżenia wskazał on wyłącznie rozstrzygnięcie o karze. W tym zakresie sformułowane zostały zarzuty (pkt. IV) oraz wnioski apelacji. Poza takim granicami zaskarżenia pozostaje z kolei zarzut naruszenia przepisów postępowania (pkt II odnośnik 6), gdzie przedmiotem zarzutu jest zaniechanie dokonania ustaleń faktycznych. Taki zarzut należy oceniać jako			

wykraczający poza wskazany przez skarżącego zakres zaskarżenia (art. 433 § 1 kpk), a dokonywanie ustaleń na niekorzyść oskarżonego jest możliwe jedynie w granicach zaskarżenia (art. 434 § 1 pkt. 2 kpk). Skarżący winien był w tych okolicznościach zakresem zaskarżenia objąć także kwestionowane ustalenia faktyczne.

Podobnie jak w przypadku oskarżonej K. W., warunki osobiste i majątkowe oskarżonego zostały ustalone na podstawie dokumentów zgromadzonych w postępowaniu przygotowawczym oraz zgodnie z utartą praktyką, na podstawie uzyskanych od samego oskarżonego w toku rozprawy w dniu 10 marca 2020 roku (k. 1469). Oczywiście, z uwagi na aktualne aresztowanie oskarżonego do innej sprawy, jego sytuacja zarobkowa się zmieniła. Niemniej wskazany

tu zarzut, nie ma istotnego znaczenia dla oceny zasadniczego zarzutu i wniosków apelacji prokuratora - rażącej niewspółmierności orzeczonej oskarżonemu kary i środków karnych.

Rozpoznając niniejszą apelację prokuratora już na wstępie należy się odwołać do stanowiska Sądu Apelacyjnego odnośnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu P. Ż. zamieszczonego poniżej, w pkt. 4 niniejszego uzasadnienia.

Istotnie łagodniejsza kwalifikacja prawna czynu, ma też bezpośredni związek z oceną zarzutu apelacji rażącej łagodności kary wymierzonej oskarżonemu.

Czyn przypisany oskarżonemu, niezależnie od przyjętej kwalifikacji, stanowi wyłącznie pomocnictwo do zbycia samochodu będącego przedmiotem oszustwa na szkodę (...) sp. z o.o. Oceniając, sposób

działania oskarżonego, wagę i znaczenie jego czynu oraz wielkość korzyści majątkowej, jaką ten osiągnął z przestępstwa, należy przyjmować, że wymierzona przez Sąd I instancji kara w całości realizuje przewidziane przez ustawodawcę cele, w tym cel prewencji szczególnej.

Oskarżonemu wymierzono bezwzględną karę pozbawienia wolności. Karę najsurowszą co do rodzaju. A jej wymiar należy traktować jako adekwatnie dolegliwy. W przekonaniu samego oskarżonego, ale także w przekonaniu społecznym, konieczność odbycia kary 1 roku pozbawienia wolności, za czyn sprowadzający się do uzyskania korzyści majątkowej 2.000 złotych, jest stanowczo nieopłacalne. Taka kara będzie traktowana jako surowa.

Sposób realizacji dyrektyw wymiaru kary i okoliczności szczególne, jakie sąd miał na względzie

wymierzając tą karę zostały z konieczną szczegółowością wskazane w części 4 uzasadnienia. Zgodzić się przy tym należy ze stanowiskiem skarżącego, że za wymierzeniem kary surowej przemawia dotychczasowa karalność oskarżonego oraz jego odpowiedzialność w warunkach recydywy z art. 64 § 1 kk. Ważna okoliczność wpływająca na zaostrenie kary ujawniła się jeszcze w postępowaniu odwoławczym, a mianowicie fakt, że wobec oskarżonego prowadzone jest kolejne postępowanie o popełnienie poważnych przestępstw. Jednocześnie, trafnie wskazał Sąd Okręgowy na stopień winy, jako czynnik limitujący wymiar kary. Zachowanie oskarżonego nie miało znaczenia dla samego proceduru wyłudzania samochodów. Oskarżony okazjonalnie pośredniczył w znalezieniu nabywcy na samochód będący

przedmiotem  
przestępstwa.

Ważką okolicznością  
wpływającą na  
wymiar kary musi  
być przy tym  
przyznanie się  
oskarżonego do  
czynu oraz złożenie  
wyjaśnień, w których  
ujawnił wszystkie  
okoliczności czynu.  
W konkluzji należy  
przyjmować, że  
kara bezwzględna  
jednego roku  
pozbawienia  
wolności realizuje  
cele kary, jest  
sprawiedliwa i nie  
nazbyt łagodna z  
uwagi na wskazane  
okoliczności czynu  
kwalifikowanego w  
zmieniony sposób.

Sąd Okręgowy orzekł  
w stosunku do  
oskarżonego P. Ż.  
przepadek korzyści  
majątkowej w  
kwocie 2.000 zł.  
To cała kwota jaką  
oskarżony uzyskał.  
Dolegliwość jaką  
oskarżony za swój  
czyn ma doznać, tj.  
1 rok pozbawienia  
wolności oraz  
przepadek korzyści  
majątkowej  
uzyskanej z  
przestępstwa, karze  
przyjmować, że  
dolegliwość dla  
oskarżonego takiego  
orzeczenia, także w  
sferze majątkowej,  
będzie  
wystarczająca. Sąd

na podstawie przeprowadzonych dowodów, w tym wyjaśnień samego oskarżonego złożonych na rozprawie w dniu 10 marca 2020 roku, k. 1469, dysponował wiedzą o aktualnej sytuacji majątkowej oskarżonego. Sytuacja ta się zdezaktualizowała wobec tymczasowego aresztowania oskarżonego. Niemniej, wymiarzenie oskarżonemu surowej kary, zwłaszcza w wymiarze 36.000 zł (180 x 200 zł) jest całkowicie nieadekwatne do okoliczności czynu i możliwości majątkowych oskarżonego. Wymiarzenie kary grzywny, zwłaszcza w proponowanym wymiarze sprowadzałoby się jedynie do przedłużania kary pozbawienia wolności, a to należy oceniać jako niedopuszczalne.

Zaskarżenie orzeczenia w odniesieniu do kary, nawet pomimo, że skarżący nie formułuje w tym przedmiocie



zarzutu, a należałoby tego oczekiwać od profesjonalnej strony procesu, na podstawie art. 447 § 2 kpk, każe rozpoznać skargę apelacyjną (wniosek), co do podstaw orzeczenia orzekania obowiązku przepadku korzyści majątkowej w kwocie 19.000 zł oraz obowiązku naprawienia szkody na rzecz (...) sp. z o.o. w kwocie 180.000 zł.

Przepis art. 45 § 1 kk warunkuje orzeczenie przepadku korzyści majątkowej od tego, że korzyść lub jej równowartość nie podlega zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi.

Obowiązki z art. 45 kk i art. 46 kk mają więc charakter konkurencyjny, gdzie pierwszeństwo ma oczywiście naprawienie szkody na rzecz pokrzywdzonego.

W realiach niniejszej sprawy orzeczono przepadek korzyści majątkowej jaką oskarżony osiągnął faktycznie z przestępstwa. Przy czym jak przyjął

to Sąd Apelacyjny, jest to przestępstwo indywidualne, przestępstwo własne oskarżonego, a nie czyn stanowiący czyn popełniony we współdziałaniu z innymi sprawcami, jak chce to traktować prokurator. Kwota 2.000 złotych stanowi też całość korzyści jaką oskarżony osiągnął z przestępstwa.

Sąd Okręgowy rozważał przesłanki orzeczenia obowiązku naprawienia szkody (pkt. 5 uzasadnienia).

Wobec spóźnienia się z wnioskiem przez prokuratora, sąd badał warunki orzeczenia takiego obowiązku na podstawie art. 46 § 1 kk z urzędu. Istotne pozostaje ustalenie jednak wielkości szkody (kwestię tą wyjaśniono w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku). Trzeba przy tym wskazać, że zasadnicza jest kwestia podmiotu uprawnionego do takiej wierzytelności.

Przestępstwo zostało popełnione na szkodę (...) sp. z o.o., która prowadzi działalność jako

wypożyczalnia  
samochodów.

Samochód stanowił  
jednak własność -  
jest leasingowany z  
(...) Oddział w L. (tak  
zeznania świadka W.  
T. - k. 425). Trzeba  
pamiętać jeszcze, że  
w przypadku umów  
leasingu

samochodów  
standardem jest  
ubezpieczenie AC  
takich samochodów.

Stąd należy  
przyjmować, że  
szkoda powstała  
faktycznie w  
majątku, nie (...)  
sp. z o.o. ale  
ubezpieczyciela lub  
leasingodawcy. Nie  
dokonano w tym  
przedmiocie  
żadnych ustaleń,  
również w  
postępowaniu  
przygotowawczym.

Jednocześnie  
skarżący prokurator  
nie sformułował  
zarzutu odnośnie  
braku takich ustaleń,  
co na podstawie  
art. 434 kpk  
wyłącza możliwość  
ich prowadzenia  
przez sąd w  
postępowaniu  
odwoławczym. Jak  
już wskazał Sąd  
Okręgowy, brak  
ustalenia co do  
wielkości szkody  
oraz podmiotu,  
który szkodę  
faktycznie poniósł,  
wyłącza możliwość  
orzeczenia

<p>obowiązku na podstawie art 46 § 1 kk. Wskazany przez skarżącego podmiot (...) sp. z o.o., a będący pokrzywdzony przestępstwem, nie jest na pewno uprawniony do odszkodowania, bo samochód był własnością firmy leasingowej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Prokurator w oparciu o podniesione zarzuty wniósł w stosunku do P. Ż. o wymierzenie kary wnioskowanej przez prokuratora na rozprawie 2 lat pozbawienia wolności, grzywny na podstawie art. 33 § 2 kk, 180 stawek dziennych po 200 złotych, obowiązku naprawienia szkody przez zapłatę solidarnie z P. P. (1) i T. D. 180.000 zł na rzecz (...) sp. z o.o. z/s w L., przypadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej we współdziałaniu z innymi osobami dla kogo innego - to jest P. P. (1) z przestępstwa tzw. prania brudnych pieniędzy (art. 45 § 1 kk) w wysokości</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

19.000 zł, koszty postępowania		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Niezasadność zarzutów apelacji prokuratora i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu, skutkowałe niemożnością podzielenia wniosków tego środka odwoławczego.		
4. <b><i>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</i></b>		
4.1.	Sąd Apelacyjny, rozpoznając apelację prokuratora wniesioną na niekorzyść, zobowiązany był na podstawie art. 433 § 1 kpk rozpoznać sprawę w zakresie szerszym, uznając orzeczenia za rażąco niesprawiedliwe. Na podstawie art. 440 k.p.k. zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego P. Ż. w ten sposób, że w miejsce czynu przypisanego mu	

w pkt. III części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 299 § 5 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, oskarżonego P. Ż. uznano winnym tego, że w kwietniu 2017r. w L., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomógł P. P. (1) w sprzedaży T. D. za kwotę 19.000 zł samochodu M. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) wartości nie mniejszej niż 180.000 zł pochodzący z dokonanego w dniu 22 marca 2017 r. we W. oszustwa na szkodę (...) sp. z o.o., za co otrzymał od T. P. korzyść majątkową w kwocie 2.000 złotych, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, to jest w ciągu 5 lat od dobytca w okresie od 02.06.2008r. do 20.04.2009r. i od 06.09.2013r. do 17.10.2016r. kary łącznej 4 (czterech) lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 7 stycznia 2013r., sygn. akt III K 209/10, zmienionego

	<p>następnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 26 czerwca 2013r., sygn. akt II AKa 156/13, za czyny z art. 258 § 1 kk, art. 286 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i inne, tj. przestępstwa z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Rozpoznanie sprawy w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu P. Ż., przede wszystkim prowadzi do ujawnienia sprzeczności między przypisanym mu czynem w pkt. III części dyspozytywnej wyroku Sądu Okręgowego, aprobusującym zarzut aktu oskarżenia, a ustaleniami faktycznymi odnośnie tego czynu zawartymi w uzasadnieniu (pkt. 1.1). Ustalenia Sądu I Instancji pozbawione są zasadniczych elementów z zespołu znamion przestępstwa z art.</p>		

299 § 1 kk.  
Sporządzają się  
do wskazania, że  
oskarżony P. Ż.  
udzielił P. P. (1)  
pomocy do zbycia  
pochodzącego z  
przestępstwa  
samochodu marki  
M. nr rej. (...), za  
co uzyskał od niego  
korzyść majątkową  
2.000 zł. Już takie  
ustalenia Sądu, nie  
zakwestionowane w  
drodze skargi  
apelacyjnej stanowią  
przeszkodę do  
akceptacji  
przypisanego  
oskarżonemu czynu  
i jego kwalifikacji  
prawnej.  
Jednocześnie Sąd  
Okręgowy w  
uzasadnieniu  
kwalifikacji prawnej  
skazania (część 3  
uzasadnienia) nie  
zawarł  
przekonujących  
argumentów, które  
przemawiałyby za  
przyjęciem, że  
oskarżony istotnie  
wyczerpał  
ustalonym  
zachowaniem  
znamiona występku  
z art. 299 § 1 kk.

Sąd Apelacyjny  
pozostając związany  
ustaleniami Sądu I  
Instancji, stoi też na  
stanowisku, że takie  
właśnie ustalenia są  
całkowicie  
prawidłowe i  
odpowiadają



okolicznościom  
działania  
oskarżonego.

Należy w tym  
miejscu przede  
wszystkim wskazać,  
na istotę  
odpowiedzialności  
za przestępstwo  
prania brudnych  
pieniędzy. " Przepis  
ten (art. 299 § 1  
kk - przypis autora)  
penalizuje proceder  
legalizowania  
środków  
pochodzących z  
nielegalnych źródeł  
przez ich  
wprowadzenie do  
obrotu  
gospodarczego,  
którego  
bezpieczeństwo, na  
co wprost wskazuje  
usytuowanie tego  
przepisu w rozdziale  
XXXVI kodeksu  
karnego, stanowi  
główny przedmiot  
jego ochrony.  
Wprowadzenie do  
obrotu  
gospodarczego  
środków  
pieniężnych  
pochodzących z  
korzyści związanych  
z popełnieniem  
czynu zabronionego,  
stanowi  
przestępstwo jednak  
tylko wówczas, gdy  
podejmowane w  
tym celu czynności  
mogą udaremnić lub  
znacznie utrudnić  
ich przestępcze  
pochodzenia. (tak:

wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 października 2018 r. , w sprawie II AKa 42/18, LEX nr 2623285). Z kolei Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wskazuje na cztery zasadnicze elementy składające się na konstrukcję przestępstwa prania brudnych pieniędzy, a mianowicie: 1) czyn zabroniony; 2) korzyści związane z jego popełnieniem; 3) środki płatnicze, papiery wartościowe itd. (tzw. brudne pieniądze), pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego (walory te mają pochodzić z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego oraz 4) czynności sprawcze (tzw. pranie) podejmowane w stosunku do tzw. brudnych pieniędzy (tak: wyrok z dnia 10 kwietnia 2013 r, w sprawie II AKa 78/13, Lex 1322873). O ile nie wyklucza się w orzecznictwie, że przedmiotem przestępstwa z art. 299 kk może być także przedmiot (walory) pochodzące z przestępstwa

bazowego, to jednak zasadniczym pozostaje rozróżnienie przedmiotu przestępstwa z art. 291 § 1 kk i przestępstwa z art. 299 § 1 kk (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2014 r., w sprawie IV KK 295/13 LEX nr 1415510).

Dla potrzeb karnoprawnej oceny czynu oskarżonego P. Ż. nie może budzić wątpliwości, że samochód marki M. stanowił przedmiot przestępstwa bazowego z art. 286 § 1 kk, popełnionego przez P. P. (1) i K. P. (2). Korzyścią z tego przestępstwa był nie przedmiot wyłudzony, ale dopiero kwota uzyskania za niego w drodze sprzedaży go T. D.. Zbycie samochodu miało charakter, nie - jak chce to widzieć oskarżyciel publiczny - ukrywania korzyści, ale działaniem nakierowanym na uzyskanie samych finansowych owoców przestępstwa. Pomoc w sprzedaży, jaką udzielił z

kolei P. Ż. odnosi się do przedmiotu przestępstwa, a nie do samych korzyści z przestępstwa. Czyn ten, stanowi przez to samodzielne przestępstwo jakie należy kwalifikować z art. 291 § 1 kk - umyślne paserstwo. Gdyby oskarżony dokonał czynności odnośnie ustalonej kwoty 19.000 złotych stanowiących korzyść z przestępstwa, istotnie wchodziłaby w grę odpowiedzialności z art. 299 § 1 kk. Tak jednak nie jest.

Takie ustania musiały skutkować zmianą wyroku i przypisaniem oskarżonemu czynu o prawidłowej kwalifikacji prawnej oraz stanowiącego występki o istotnie niższym ustawowym zagrożeniu.

5.		
1.1. <b><i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i></b>		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	

<p>pkt. II. Co do winy i kary oraz pozostałych rozstrzygnięć w stosunku do K. W. oraz co do pozostałych rozstrzygnięć wobec P. Ż. (pkt. V i VII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku).</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Wyrok utrzymano w mocy wobec niestwierdzenia w toku kontroli odwoławczej:</p> <ul style="list-style-type: none"><li>- istnienia bezwzględnych powodów odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k.,</li><li>- tego, że utrzymanie w mocy wyroku skutkowałoby rażąco niesprawiedliwością orzeczenia wobec K. W. (art. 440 k.p.k.),</li><li>- wadliwości kwalifikacji prawnej wobec K. W. (art. 455 k.p.k.),</li></ul> <p>a także stwierdzenia z powodów opisanych w sekcji 3. nietrafności podniesionych w apelacjach prokuratora i obrońcy K. W.</p>	

zarzutów (art. 438 pkt 1, 2, 3, 4 k.p.k.).			
1.1. <b>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</b>			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
pkt. I. Wyrok zmieniono wobec oskarżonego P. Ż..			
Zwięźle o powodach zmiany			
Zakres i powody zmiany wyroku omówiono w pkt. 4.1 niniejszego uzasadnienia.			
1.1. <b>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</b>			
1.1.1. <b>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</b>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na	# art. 437 § 2 k.p.k.	

	nowo przewodu w całości		
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.1. <b>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</b>			
1.1. <b>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</b>			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
<b>6. Koszty Procesu</b>			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	<p>Oskarżona K. W. utrzymuje się z zatrudnienia, osiąga dochody niższe niż przeciętne, a posiada na utrzymaniu dwoje małoletnich dzieci, które wychowuje samotnie. Dlatego uiszczenie przez nią kosztów sądowych byłoby dla niej nadmiernie uciążliwe, co skutkowało zwolnieniem jej od obowiązku ich uiszczenia, podobnie jak w orzeczeniu Sądu I Instancji (art. 624 § 1 k.p.k.).</p> <p>Z kolei wobec nieuwzględnienia apelacji prokuratora, na podstawie art. 636 § 1 kpk, wydatkami postępowania odwoławczego w tej części należało obciążyć Skarb Państwa.</p>	
<b>7. PODPIS</b>		
<b>SSA Cezariusz Baćkowski</b> <b>SSA Maciej Skórniak</b> <b>SSA Janusz Godzwon</b>		



<b>1.1. Granice zaskarżenia</b>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej K. W. adw. A. R.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	co do winy w pkt. II i IV		
<b>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<b>1.3.2. Podniesione zarzuty</b>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<b>1.4. Wnioski</b>		
#	uchylenie	# zmiana
1.1. <b>zaskarżenia</b>	<b>Granice</b>	

Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator Prokuratury (...) we W.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie o winie pkt. I oraz orzeczenia o karze pkt. II wobec K. W.	
<b>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<b>1.3.2. Podniesione zarzuty</b>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<b>1.4. Wnioski</b>		
#	uchylenie	# zmiana
<b>1.1. Granice zaskarżenia</b>		
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator Prokuratury (...) we W.	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie o karze w stosunku do oskarżonego P. Ż.		
<b>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<b>1.3.2. Podniesione zarzuty</b>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<b>1.4. Wnioski</b>			
#	uchylenie	#	zmiana